

De halvering van de zilverprijs

Van \$121 naar \$60 in zes maanden. Wat er écht gebeurde —
en waarom de meeste beleggers de verkeerde conclusie
trekken.

In januari 2026 was zilver de heetste trade van Wall Street. Het metaal zette een all-time high neer nabij **\$121 per ounce**. Zes maanden later noteert het rond de \$60 — ongeveer de helft.

De reflex is begrijpelijk: “de zilver-case is kapot.” Maar dat is te kort door de bocht. Dit was geen fundamentele ineenstorting, maar het leeglopen van een parabolische, speculatieve zeepbel — in twee duidelijke golven naar beneden.

Deze breakdown geeft je vier dingen: de twee triggers exact uitgelegd, de nuance tussen papier en fysiek, wat het aanbodtekort werkelijk zegt, en waar de grote analisten nu staan.

DEEL 1

De 2 triggers, exact uitgelegd

De halvering voltrok zich niet in één klap, maar in twee scherp te dateren bewegingen. Beide werden getriggerd door dezelfde onderliggende kracht: een omslag in het rentebeleid van de Fed en een sterkere dollar.

Golf 1 — 30 januari 2026: de margin-klap

Toen de prijs richting \$120 kroop, stapte de CME Group over op een percentage-gebaseerd margesysteem en verhoogde de maintenance margin naar **15%**. Dat maakte een einde aan goedkope speculatie op de futuresmarkt en lokte een golf van gedwongen liquidaties uit. Op één dag verloor zilver ruwweg **30%** — één van de grootste dagdalingen ooit.

Diezelfde dag koos Trump **Kevin Warsh** als nieuwe Fed-voorzitter, historisch gezien een havik. De markt prijsde direct minder renteverlagingen in, de dollar veerde op, en twee steunpilaren onder het metaal vielen weg. Zilver bodemde na de klap rond **\$74**.

Golf 2 — juni 2026: de macro-bevestiging

Na een grillig herstel richting \$88 in mei kwam de tweede beweging. De trigger was een **sterker-dan-verwacht Amerikaans banenrapport op 6 juni**, dat de kans op een renteverhoging boven de 50% duwde, de Treasury yields optilde en de dollar versterkte. De hawkish FOMC-vergadering van 16–17 juni bevestigde dit beeld.

Het resultaat: zilver verloor in juni ruim **20%** — de steilste maanddaling sinds september 2011 — en zakte kortstondig naar een zeven-maands dieptepunt nabij **\$55**.

Historische noot: het patroon is een exacte echo van 1980, toen regelgevers de zilverpositie van de Hunt Brothers braken via — precies — hogere margeverplichtingen.

Papier vs fysiek: de nuance

Dit is het punt waar de meeste analyses de mist ingaan. De crash was grotendeels een **positioning unwind** — het uitschudden van geleveragede speculanten — en geen verdwijnen van fysieke vraag.

De januari-crash had dezelfde mechanische vingerafdruk als 2011: margeverhogingen, gedwongen verkopen, en papier-zilver dat sneller werd verkocht dan fysieke kopers konden absorberen. Het verschil zat 'm in wat er ondergronds gebeurde.

Terwijl het scherm rood kleurde, stegen de fysieke premies in Shanghai en Dubai juist — tot wel \$20 boven de westerse spotprijs. Papier crashte; fysiek niet.

De signalen van fysieke krapte

In de aanloop naar de piek gaf de markt duidelijke stress-signalen af. De futures-curve sloeg om in **backwardation** (spot duurder dan latere contracten), en de London lease rates — de kosten om fysiek zilver te lenen — piekten op enig moment richting **39%**, tegen normaal onder 1%. Beide wijzen op één ding: een tekort aan direct leverbaar metaal, niet aan papieren claims.

Het nuchtere tegengeluid

De Bank for International Settlements (BIS) kaderde de piek-en-crash in maart 2026 als een klassieke boom-bust, gedreven door speculatieve excessen — niet als een duurzame herwaardering van de fundamentele waarde. De waarheid ligt in het midden: een reële fysieke krapte, maar opgeblazen door papieren hefboom die weer leegliep.

Wat het aanbodtekort écht zegt

De bull-case leunt zwaar op het structurele tekort. En dat tekort is echt: het Silver Institute registreerde vijf opeenvolgende jaren van mondiale aanbodtekorten, en een zesde tekort — geschat op circa **46 miljoen ounce** — wordt breed verwacht in 2026.

Maar de vraagkant is subtieler dan de slogan

De standaard-redenering — “solar + AI = onvermijdelijk tekort” — mist een cruciaal datapunt. Industriële vraag maakt circa **58%** van de totale vraag uit, en die vraag zal in 2026 naar verwachting met ongeveer **3% dalen**.

De reden is contra-intuïtief: zonnepaneelfabrikanten besparen en substitueren zilver sneller (minder zilver per paneel) dan de groeiende vraag uit AI-infrastructuur, datacenters en auto's kan compenseren. AI is een echte lichtpunt, maar — en dat is het sleutelwoord — slechts een *gedeeltelijke* compensatie.

Waarom aanbod traag reageert: ongeveer 70% van het zilver komt vrij als bijproduct van andere mijnbouw. Een hogere zilverprijs alleen brengt daardoor niet snel nieuw aanbod op gang — nieuwe productie kost jaren. Dat is precies waarom een tekort kan aanhouden terwijl de prijs op korte termijn hard beweegt.

Kortom: het tekort is structureel en reëel, maar de vraagmix verandert. Wie het verhaal reduceert tot “solar en AI stuwen de prijs”, vertelt maar de helft.

Waar analisten staan (\$56 tot \$90+)

De spreiding tussen de grote huizen is enorm — bijna een Rorschach-test. Dat op zich is het signaal: er is geen consensus, alleen scenario's.

Instituut	Verwachting 2026	Toon
Bank of America	~\$56 gemiddeld	Voorzichtig; opwaarts bij sterkere vraag
J.P. Morgan	~\$81 gemiddeld	Constructief
Commerzbank	\$90 eind 2026	Bullish; \$95 eind 2027

De goud-zilver ratio: niet langer “goedkoop”

De goud-zilver ratio is teruggeklommen naar circa **64:1**, onder het moderne langetermijngemiddelde van ongeveer 70:1. Vertaling: na de halvering is zilver niet meer historisch goedkoop ten opzichte van goud. Het is fors geheprijsd — de gemakkelijke “inhaalslag” is grotendeels gemaakt.

De echte vraag: 2011 of iets anders?

De meest bruikbare les komt uit 2011. Toen viel zilver vanaf ~\$49, ook via margeverhogingen, en volgde een meerjarige bearmarkt richting ~\$14. Het cruciale inzicht: **de crash veroorzaakte die bearmarkt niet — de omslag van de onderliggende macro-omgeving deed dat.**

De vraag voor nu is dus niet “hoe diep was de klap?”, maar: **draaien de macro-drivers om, of blijven ze intact?** Met Warsh die de rente hoog houdt tegen een inflatie van rond de 4%, leunt het risico deze keer meer richting het 2011-scenario dan de bulls willen toegeven.

De kern in één zin

De grootste dagcrashes in zilver gebeuren bijna altijd binnen een bullmarkt, niet aan het einde ervan. Volatiliteit is de toegangsprijs — en de belegger die tijdens de klap wordt uitgeschud, mist doorgaans wat erna komt. Dat is de behavior gap, in het echt.

Belangrijk — geen beleggingsadvies. Dit document is uitsluitend bedoeld voor educatieve en informatieve doeleinden en vormt geen beleggingsadvies, geen aanbeveling en geen aanbod tot koop of verkoop van enig financieel instrument. Zilver en andere edelmetalen zijn zeer volatiel; koersen kunnen sterk en snel in beide richtingen bewegen en in het verleden behaalde resultaten bieden geen garantie voor de toekomst. Genoemde koersen en prognoses zijn indicatief en gebaseerd op openbare bronnen op

het moment van schrijven (juli 2026). Neem geen beslissingen op basis van dit document zonder eigen onderzoek en, indien nodig, professioneel advies afgestemd op uw persoonlijke situatie. Beleggen kent risico's; u kunt (een deel van) uw inleg verliezen.